

Vineri, 24 august

Pe scările din fața blocului

Vara se stă pe scările din fața blocului
și, pentru că e ultima săptămână dinainte de școală,
Harlem își dă seama că vine septembrie.

Sorb din ochi cartierul ăsta pe care l-am numit mereu „acasă”.

Mă uit la băbuțele bisericose, cu *chanquetas*¹ care lipăie
pe trotuar, scoțând pe gură un șir nesfârșit de cuvinte
în spaniola de pe insulă, repetând el a zis, ea a zis.

Mă uit la Pedo Voaiorul din capătul străzii
cum dă drumul la hidrant
ca picii să sară prin apa care țâșnește.

Ascult cum concurează taxiurile care claxonează –
și pe ale căror geamuri deschise se revarsă *bachata*² –
cu ecourile mingilor de baschet care se aud din Little Park.

Râd de *viejos*³ – tata nu se numără printre ei –
cum termină turneul de domino plesnind din mâini
și strigând „*Capicu!*”⁴

---

¹ Sandale ieftine sau șlapi (în sp., în orig.).

² Stil de muzică originar din Republica Dominicană (în sp., în orig.).

³ Bătrâni (în sp., în orig.).

⁴ Ultima piesă care poate închide jocul de domino la oricare dintre capetele lui.

Dau din cap când până și vânzătorii de droguri postați
lângă bloc zâmbesc mai mult vara, când privirile încruntate
li se înmoaie și nu se mai desprind

de fetele în rochii de vară sau în pantaloni scurți:

- *Ayo*¹, Xiomara, tre' să porți și tu rochii din alea!
- Frate, ai fi măritată înainte să înceapă școala.
- Mai ales știind că voi, bisericosele, sunteți toate niște
ciudate.

Dar le ignor zeflemelele și mă bucur de ultimul strop de
libertate

și aștept umbrele lungi să-mi spună
când *mami* aproape a ajuns acasă de la muncă,

când e timpul să mă furișez sus.

---

¹ Hei (în sp., în orig.).

De ne-ascuns

Sunt de ne-ascuns.

Mai înaltă până și decât tata și, așa cum a zis *mami* mereu,
„cu un corp prea dezvoltat pentru o fetiță“.
Sunt grăsimea de bebeluș care și-a găsit locul în cupe D
și șoldurile care se leagănă,
încât băieții care-mi ziceau „balenă“ în gimnaziu
acum îmi cer să le trimit poze cu mine purtând tanga.

Celelalte fete zic că sunt îngâmfată. Curvă. Nerușinată.
Ușuratică.
Când corpul tău iese mai mult în evidență decât vocea ta,
ești mereu ținta clevetirilor bine ochite,
de-aia las pumnii să vorbească pentru mine.
De-aia am învățat să ridic din umeri când numele mi-e înlo-
cuit de insulte.

Mi-am forțat pielea să fie la fel de groasă ca mine.

Mira, muchacha

E modul preferat al mamei de-a începe o frază
și deja știi c-am făcut ceva rău
când mă ia în primire cu „Ascultă, fetițo...”

De data asta e: — Ascultă, fetițo, Marina de peste drum
mi-a zis că ai stat iar în fața blocului la povești cu *los
vendedores*¹.

Ca de obicei, îmi mușc limba și n-o corectez,
pentru că nu eu am vorbit cu vânzătorii de droguri;
ei au vorbit cu mine. Dar ea zice că nu vrea să mă prin-
dă
că stau la taclale cu băieții *ăia*,
sau cu oricare alt băiat, și ar fi bine să nu mai audă că
am stat
ca un tricou ud pe sârmă așteptând să fie purtat,
altfel, o să-mi frângă gâtul.

— *Oíste?*² mă întreabă, dar pleacă de-acolo înainte să-i
răspund.

Uneori vreau să-i spun că singura persoană din casa
asta
pe care n-o aude nimeni sunt eu.

---

¹ Vânzătorii (în sp., în orig.).

² M-ai auzit? (în sp., în orig.).

Nume

Sunt singura din familie
fără un nume biblic.
Căcat, Xiomara nu e nici măcar dominican.

Știu, pentru că am căutat pe Google.
Înseamnă: Cea care e pregătită de război.

Adevărul e că descrierea asta mi se potrivește
fiindcă până și pe lume am încercat să vin
într-o poziție de luptă: cu picioarele-nainte.

Au trebuit s-o taie pe *mami* ca să mă scoată,
după ce îl născuse
pe fratele meu geamăn, Xavier, fără probleme.
Iar numele meu iese cu greu de pe buzele unora,
într-un mod la fel de ciudat și de dureros.

Până trebuie să le zic rar:
Si-o-MA-ra.
Am învățat să nu mă înfior în prima zi de școală
când profesorii se poticnesc prosteste încercând să-l
pronunțe.

Mami zice că a crezut că e un nume de sfântă.
Mi-a dat acest dar al luptei, iar acum blestemă
cât de bine mă ridic la înălțimea lui.

Părinții mei probabil că au vrut o fată care să stea în
strană
purtând rochii drăguțe, înflorate și un zâmbet blând.
Au primit bocanci de armată și o limbă tăcută
până când devine ascuțită ca o macetă de pe insulă.

Primele cuvinte

*Pero, tú no eres fácil*¹

e o propoziție pe care am auzit-o toată viața.
Când mă întorc acasă cu pumnii zdreliți:

Pero, tú no eres fácil.

Când nu spăl vasele destul de repede
sau când uit să frec cada:

Pero, tú no eres fácil.

Uneori e de bine,
când mă descurc la un examen sau în rarele ocazii când
primesc un premiu:

Pero, tú no eres fácil.

Când mama a avut o sarcină dificilă
și a fost numai din cauza mea,

fiindcă stăteam invers
și au crezut că o să mor

sau, mai rău,
că o s-o omor,

---

¹ Dar nu-i ușor cu tine (în sp., în orig.).

așa că s-au rugat în grup la biserică
și până și părintele Sean a mers la urgențe s-o vadă,

Părintele Sean, care a ținut-o pe mama de mână
când s-a chinuit să mă aducă pe lume,

și *papi* se plimba de colo colo în spatele doctoriței,
care a zis că e cea mai dificilă naștere la care a asistat

dar în loc să mor am ieșit zbierând,
dând din pumnișori,

iar primul lucru pe care l-a zis *papi*,
primele cuvinte pe care le-am auzit,

– *Pero, tú no eres fácil.*
Dar nu-i ușor cu tine.

Mami lucrează

Face curățenie într-o clădire de birouri din Queens.
Schimbă două metrouri dis-de-dimineată,
ca să fie la birou la ora opt.
Acolo mătură și spală pe jos,
golește coșurile de gunoi și e invizibilă.
Mâinile ei nu se opresc niciodată, zice ea.
Degetele i se freacă de materialul mănușilor de cauciuc
ca de paginile Bibliei ei uzate.

După-masă, *mami* ia metroul înapoi
încă o oră și un pic ca să ajungă în Harlem.
Zice că-și petrece timpul citind versete,
pregătindu-se pentru slujba de seară,
și știi că nu minte, dar, dacă aș fi în locul ei,
mi-aș sprijini capul de peretele de metal al metroului,
mi-aș ține bine poșeta în poală, aș închide ochii,
m-aș lăsa legănată și aș încerca din răspuțeri să visez.

Marți, 28 august

Cursul de catehism

De trei ani *mami* vrea ca eu să primesc
sacramentul confirmării.

În primul an, în clasa a opta, s-au ocupat toate locurile
de la curs
înainte să apucăm să ne înscriem și, chiar și cu eforturi-
le ei cerești,

mami n-a putut să obțină un loc pentru mine și Twin¹.
Părintele Sean i-a zis c-o să fie în regulă dacă mai așteptăm.

Anul trecut, Caridad, prietena mea cea mai bună, și-a
prelungit vizita în R.D.²
chiar când trebuia să începem cursul,

așa că am întrebat dacă pot să mai aștept un an.
Lui *mami* nu i-a plăcut, dar, pentru că e prietenă cu
mama lui Caridad,

Twin a făcut cursul fără mine.

Anul ăsta *mami* a completat formularul,
m-a înscris și m-a dus la biserică

---

¹ Geamăn (în eng., în orig.).

² Prescurtare de la Republica Dominicană.

înainte s-apuc să-i zic că Isus mi se pare ca un prieten
pe care l-am avut toată copilăria

și care brusc parcă e cineva nou;
care se autoinvită acasă la mine mult prea des, care-mi
scrie mult prea mult.

Un prieten de care pur și simplu nu cred că mai am
nevoie.

(Știu, știu... până și ce am scris e blasfemie.)

Dar nu știu cum să-i spun lui *mami* că anul ăsta
nu e vorba că nu mă simt pregătită,
ci știu că îndoiala asta mi-a fost confirmată deja.

Dumnezeu

Nu e un singur lucru
care mă face să mă gândesc
la Dumnezeu cu D mare

La o sfântă treime
care n-o include pe mamă.
Sunt toate lucrurile.

Mi se pare că pe măsură ce am crescut
am început să văd cu adevărat
cum biserica

Se poartă diferit cu o fată ca mine.
Uneori mi se pare că
nu contează decât ce am sub fustă,

și nu ce am între urechi.
Uneori mi se pare că
întorcând și celălalt obraz

cineva ca fratele meu ar putea fi ucis.
Uneori mi se pare că
viața mea ar fi mai ușoară

dacă nu m-aș simți atât de îndatorată
unui Dumnezeu
care nu pare
să fie   acolo   veghind   asupra mea.

„Mami“, îi zic în drum spre casă

Cuvintele îmi stau în stomac
și e nevoie de toată voința mea,
ca de un scripete, ca să le scot
afară pe gură.

– *Mami*, și dacă nu
primesc confirmarea?
Dacă aștept un pic ca să...

Dar mă întrerupe,
fluturând arătătorul ca un semn de exclamare
în fața mea.

– *Mira, muchacha*,
începe ea, n-am de gând
să îmbrac și să hrănesc păgâni.

Îmi zice că îi sunt *datoare*
Domnului și mie însămi să fiu smerită.
Îmi zice că țara asta e prea îngăduitoare
și le dă prea multe opțiuni copiilor.

Îmi zice că dacă nu mă confirm aici
mă trimite în R.D.,
unde preoții și măicuțele știu
cum să obțină evlavie adevărată.

Mă uit la degetele ei pline de cicatrice.
Știu exact cum a fost învățată ce-i
credința.

Când ai părinți în vârstă

Care și-au pierdut speranța c-o să aibă copii
și apoi brusc sunt binecuvântați cu gemeni,
o să fi primită ca un miracol.
O rugăciune care a fost ascultată.
Un simbol al iubirii Domnului.
Vecinii o să-și facă semnul crucii
când te văd,
recunoscători că n-ai fost o tumoare
în burta mamei tale,
așa cum se temea întregul *barrio*¹.

---

¹ Cartier (în sp., în orig.).